ל. טולסטוי

בולקה

צייר ב. איזנטייב

סופר רוסי גדול, לב טולסטוי, כתב לא רק למען מבוגרים, אלא גם לילדים. הסיפור הבא נערך על פי סיפורים רבים שהוא כתב על הכלב בולקה. המספר הוא קצין – צייד.

היה לי כלב בולדוג שקראו לו בולקה. קיבלתי אותו כשהיה עוד גור וגידלתי אותו. הלסת התחתונה של בולקה בלטה כל כך שאפשר היה להכניס אצבע בין השיניים העליונות והתחתונות.

פעם הסיטו את בולקה על דוב.
והוא התנפל עליו ונתפס באוזנו
כמו עלוקה.

הדוב דפק בו בכפותיו ומשך
אותו אליו, נדנד לצדדים, אך לא
יכול היה להשתחרר ובסוף זרק
את עצמו על הראש כדי לפגוע
בבולקה.

אך בולקה המשיך להחזיק אותו, עד ששפכו עליו מים קרים.

כשנסעתי לשרות בקווקז, לא רציתי לקחת אותו אתי ויצאתי בשקט, ואותו הוראתי לסגור.

בתחנה הראשונה שבה החלפנו
את הסוסים ראיתי שמישהו
שחור ומבריק הולך בדרך.

זה היה בולקה בקולר הנחושת
שלו. הוא קפץ עלי, ליקק את ידי

ונשכב תחת העגלה. הוציא את לשונו, משך אותו חזרה, בלע רוק ושוב ליקק את ידי.

אחר כך נודע לי כי בולקה שבר את השמשה, קפץ מהחלון וישר, לפי העקבות שלי, רץ בדרך עשרים וירסט בחום גדול.

פעם בקווקז יצאנו לצייד של חזירי בר. בולקה יצא אתי.

בסתיו חזיר בר נעשה שמן מאוד ויכול לרוץ רק בקושי.
כשהכלבים רודפים אחריו במשך שעה או שעתיים, הוא מסתתר בסבך ונעצר שם.

ואז הציידים רצים למקום בו הוא מסתתר ויורים בו. גם אני רצתי לפי נביחות הכלבים וצעקות הציידים. כבר שמעתי את הרעש בסבך.

ואז שמעתי משהו מאחור, וראיתי בולקה. גם הוא שמע את נביחות הכלבים וכמוני רץ בכל כוחו לאותו המקום.

קראתי לו אך הוא לא הסתכל עלי אלה זרק את עצמו לתוך הסבך. רצתי אחריו.

בתוך סבך היער ראיתי כלב ציד מנומר. הוא נבח ונפנף בזנבו וכשלושה צעדים ממנו השחיר דבר מה.

חזיר בר נחר והתנפל על כלב הצייד, וזה קיפל את זנבו וקפץ אחורה.

יריתי והחזיר נחר וברח ממני בתוך הסבך.

ואז הסתכלתי אחורה וראיתי את בולקה. הוא שכב על הצד ונאנח. תחתיו הייתה שלולית דם.

ניגשתי אליו, התכופפתי ובדקתי את הפצע – היה לו קרע בבטן.

תפרנו לו את הבטן, ובזמן
שטיפלנו בו הוא ליקק את ידיי.

ואז שמנו אותו על סוס וכך
הבאנו הביתה.

כעבור שישה שבועות בולקה הבריא. אבל לצייד פסיונים קיבלתי כלב אחר. קראו לו מילטון. הוא לא רב עם בולקה.

בליל ירח אחד היה כל כך הרבה אור שאפשר היה לקרוא. בתחנה ישנו הקוזקים.

ואני ישבתי עם חברי בחוץ, לפני הצריף בו גרתי. באמצע הלילה החבר שמע יללות של חזיר. "זה זאב שחונק חזירון" אמר חברי.

נכנסתי לצריף, לקחתי את הרובה שלי ויצאתי החוצה. כולם עמדו ליד שער של החצר שבה ילל החזירון. "כאן!" קראו לי.

מילטון ובולקה רצו אחרי.
כשניגשתי לגדר ראיתי זאב שרץ
ישר אלי מהצד השני.

הוא ניגש לגדר וקפץ עליה.
התכוננתי לירות.

כשהזאב ירד מהגדר כיוונתי את הרובה ולחצתי על ההדק. אבל הרובה עשה "צ'יק" ולא ירה.

הזאב לא עצר ורץ ברחוב. מילטון ובולקה רדפו אחריו. דרך הערפל ראינו איך מתרומם האבק והכלבים נאבקים עם הזאב.

כשניגשנו, הזאב כבר לא היה שם. בדקנו את הכלבים ומצאנו אצל בולקה פצע קטן על הראש.

חזרנו לצריף, ישבנו שם ושוחחנו. קוזק זקן אמר שהדבר לא הפתיע אותו, כי זה לא היה זאב אלא מכשפה שכישפה את הרובה שלי.

שוב התרוממו הכלבים וראינו במרכז הרחוב את אותו הזאב, אך הפעם, בגלל צעקות שלנו, הוא ברח כל כך מהר שהכלבים כבר לא השיגו אותו.

חשבתי שהזאב הזה משוגע או חולה, כי עוד אף פעם לא ראיתי ולא שמעתי שזאב, אחרי שמגרשים אותו, חוזר לאותו המקום.

בכל אופן שפכתי על הפצע שלבולקה קצת אבק שריפה והדלקתי אותו. האבק נשרף וצרב את הפצע הנשיכה של זאב.

מתחנת הקוזקים נסענו ישר לרוסיה, לעיר לפיאטיגורסק. את מילטון נתתי במתנה לקוזק הצייד ואת בולקה לקחתי אתי.

גרתי בבית קטן. לפני החלונות היה גן קטן ובו כוורות דבורים עגולות. הדבורים שם כל כך אנינות שבולקה התהלך בשקט בין הכוורות.

אך בסוף בולקה נעשה עצוב והתחיל ללקק כל מה שרק מצא. הוא ליקק לי את ידיי, אך לא כמו קודם, כשרצה שילטפו אותו. כנראה היה לו צורך לנשוך את היד, אך לא רצה לעשות זאת.

לא נתתי לו יותר ללקק את ידי.
ואז התחיל ללקק את המגפיים שלי ורגלי השולחן, ובסוף נשך בהן. זה נמשך יומיים..

וביום השלישי הוא מת. זה קרה שישה שבועות אחרי שהזאב נשך אותו. כנראה הזאב היה חולה כלבת והרוק שלו חדר לדמו של בולקה. הציידים אומרים שכאשר כלב נעשה חולה הוא בורח ליער ושם מחפש עשבים מיוחדים, מתגלגל בהם וכך מרפה את עצמו.
אבל נראה שבולקה לא יכול היה להרפות. הוא לא יצא ליער ומת.